

Arrest

nr. 106 944 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANTYCHIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die op onbepaalde datum het Rijk is binnengekomen, legt op 1 februari 2012 te Antwerpen samen met haar partner – burger van de Unie – een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 13 maart 2012 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in de hoedanigheid van partner in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 augustus 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 22 oktober 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.03.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Oekraïense

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bts, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor om de duurzame en stabiele relatie aan te tonen:

- *Foto's zonder datum: zonder datum kan niet achterhaald worden wanneer deze foto's genomen werden en bijgevolg vormen ze geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*
- *Verklaringen van derden: aangezien dit verklaringen op eer betreffen die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie.*
- *Document inschrijving loket Antwerpen dd 30.08.2011 : gezien de recente datum van dit document toont dit niet aan dat betrokkenen reeds één jaar voor de aanvraag samenwonen.*
- *Foto's dd 09.03.2009, 12.04.2009, 13.04.2009, 11.06.2009, 12.06.2009, 13.06.2009, 12.04.2009, 13.04.2009, 14.04.2009, 13.06.2010, 17.06.2010, 13.10.2010, 27.06.2010, 28.12.2010, 29.12.2010, 01.01.2011, 02.01.2011, 14.06.2011 : op basis van enkel 17 foto's kan bezwaarlijk gesteld worden dat de duurzame en stabiele relatie bewezen is.*

Aangezien er verder geen bewijzen worden voorgelegd van de relatie heeft betrokkene niet voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht aan betrokkene wordt geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In de syntheseseminarie verstrekt zij volgende toelichting:

"[...] Verzoekster meent dat aan haar betekende bestreden beslissing schendt artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet en niet beantwoordt aan vereisten van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

Betrokkene meent dat verweerder bij de beoordeling van verzoeksters' aanvraag is uitgegaan vanuit niet volledige / niet correcte feitelijke gegevens en op grond daarvan onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Bij aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft verzoekster alle door haar gemeente gevraagde documenten ingediend (die zich in het administratieve dossier zouden moeten bevinden).

Verzoekster meldde dat ze op 6 november 2007 toegang tot EU kreeg, waar ze een dag later in België aankwam.

Verweerder beschikt over een kopie van haar visa, die bovenvermelde bewijst.

Het paspoort van verzoekster bevat geen enkele andere stempel waaruit kan blijken dat betrokkene na november 2007 het Koninkrijk verlaten heeft.

Vanaf januari 2009 woont verzoekster samen met haar partner op bovenvermeld adres, waar de laatste tot einde april 2011 huurcontract had.

Op 1 mei 2011 tekenden verzoekster en haar partner samen een nieuw huurcontract voor het zelfde appartement op het zelfde adres (zie stuk 2 bij het verzoekschrift).

In haar nota beweert verweerder dat verzoekster bij haar aanvraag op 13 maart 2012 geen kopie van bovengenoemd huurcontract indiende en hierdoor met deze moet geen rekening gehouden worden.

Verzoekster meent wel haar huurcontract met andere documenten bij haar aanvraag op 13 maart 2012 aan haar gemeente gegeven heeft.

Trouwens heeft ze ook haar echtscheidingsakte (met heer [L.I.]) aan de gemeente overgemaakt, wat in de bestreden beslissing niet genoemd is.

Als de gemeente niet alle ingediende documenten aan de DVZ te Brussel doorgestuurd heeft, kan dit niet aan verzoekster verweten worden.

De gemeente (vertegenwoordigster van verweerder) nam door verzoekster gebrachte documenten, maar gaf geen ontvangst bewijs hiervan.

Door deze werkwijze van de gemeente (als vertegenwoordigster van verweerder) kan nu noch gemeente noch verzoekster bewijzen of het genoemde huurcontract toen geleverd was.

Verzoekster doet beroep op het principe van het voordeel van twijfel.

Bijkomend, verwijst verzoekster naar het feit dat genoemde huurcontract was door zevende kantoor der registratie te Antwerpen op 14 juni 2011 geregistreerd, wat bewijst dat onontvankelijke overheidsinstantie het feit van verhuur aan verzoekster en haar partner vaststelde.

Eigenaar van het appartementsgebouw (waar verzoekster met haar partner woont) is de familie [L.].

[C.L.] is van Belgische nationaliteit, woont in het zelfde gebouw en baat haar winkel op de gelijkvloer uit.

[C.] bevestigde in haar verklaring op eer dat verzoekster en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben en samen op het dezelfde adres wonen. Dus er is nog ontegensprekelijke bewijs van verhuur aan verzoekster en haar partner en het feit dat beiden nog tevoren er samen woonden.

Mevrouw [R.H.] van Belgische nationaliteit - partner van de heer [Y.L.], bevestigde ook de duurzame en stabiele relatie tussen verzoekster en haar Poolse partner.

Verzoekster voegde nog andere verklaringen van andere getuigen die dezelfde vaststellingen doen.

Toch, weigert verweerder deze meerdere verklaringen te aanvaarden omdat volgens hem dezen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, wat onredelijk en onrechtvaardig is.

Verweerder weet dat als bijgevoegde verklaringen vals zou zijn, riskeren bovengenoemde getuigen voor valsheid in geschrifte strafrechtelijk vervolgd worden.

Trouwens, Antwerpen kent al meerdere gevallen van strafrechtelijke vervolgingen van "bereidwillige" personen, die in kader van regularisatie procedure aan illegaal verblijvende vreemdelingen valse schriftelijke bevestigingen van hun verblijf verschaften. Hierover was in alle media uitvoerig bericht, wat als gevolg heeft dat nu weinige in België gevestigde vreemdelingen en laat staan Belgen durven zo soort van valse verklaringen ondertekenen.

Derhalve meent verzoekster dat door haar voorgelegde verklaringen betrouwbaar zijn.

Toch, zonder enig onderzoek en zonder enige grondige redenen worden bovenvermelde schriftelijke verklaringen door verweerder niet aanvaard.

Verzoekster beschikt over vele foto's vanaf de periode maart 2009 tot op heden.

Wegens de ambtenaar van gemeente, waar verzoekster haar aanvraag indiende, moest de laatste niet alle foto's voorleggen, maar enkele die bepaalde tijdsperiode kunnen bewijzen. Daarom, nam verzoekster elke keer één foto uit meerdere foto's uit bepaalde periode, wat hun aantal tot 17 herleidde.

Op het moment van aanvraag, legde verzoekster foto's voor maart, april, juni 2009; juni en december 2010; januari en juni 2011.

Verzoekster en haar partner maakten slechts hun foto's in periode van feestdagen of hun vakanties, wat logisch is.

De foto's waarop een datum staan, vormen weldegelijk een afdoende bewijs dat verzoekster en haar levenspartner elkaar meer dan twee jaar kennen. De verweerder kan onmogelijk het tegendeel bewijzen of beweren.

Toch, vindt verweerder dat aanwezigheid van deze foto's kan bezwaarlijk gesteld worden dat de duurzame en stabiele relatie bewezen is.

Verzoekster omwille van haar illegale toestand kon geen telefoonabonnement in België krijgen, daarom gebruikte ze al die tijd in haar GSM een prepaid kaart met verschillende telefoonnummers.

Verzoekster kreeg geen factuur met vermelding van gebelde nummers.

Vandaar kan verzoekster geen bewijzen voorleggen van haar telefooncontacten met haar partner.

Aangezien verzoekster al vanaf januari 2009 met haar partner ging samenwonen, voerde ze ook geen briefwisseling of stuurde ze hem geen e-mails.

Daarom, leverde verzoekster en haar levenspartner tal van bewijsstukken, waaronder oprechte verklaringen van familieleden, vrienden, huiseigenaars en foto's, waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag. Dat er sprake is van schending van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken samen.

Alle door verzoekster ingediende stukken waren door de bevoegde ambtenaren van de gemeente van haar verblijfplaats opgevraagd. Bij het indienen, waren alle documenten door dezelfde gemeentelijke ambtenaren naar hun volledigheid gecontroleerd en aanvaard.

Noch bij opvragen noch bij indienen van genoemde documenten, werden door gemeentelijke ambtenaren geen (enkel) bijkomende bewijzen gevraagd.

Met andere woorden, de gemeentelijke ambtenaar als plaatselijke vertegenwoordiger van verweerder heeft verzoekster niet geïnformeerd over de noodzakelijkheid van brengen van meer foto's of andere bewijzen i.v.m. duurzaamheid van de relatie.

Tevens, heeft dezelfde ambtenaar door verzoekster geleverde stukken aanvaard, waardoor bij de laatste gevoel creëerde dat dossier compleet is.

Toen het dossier (alle stukken) uit de gemeente naar verweerder was overgemaakt, heeft verweerder nagelaten bij verzoekster bijkomende informatie i.v.m. duurzaamheid van de relatie aan te vragen.

Alhoewel verzoekster met haar partner klaar stonden om bijkomende vragen te beantwoorden of andere documenten te leveren, bleef dit zonder enige reactie van de kant van verweerder. Trouwens, de aanvraag van verzoekster bevat alle noodzakelijke contactgegevens, waar verweerder zeer eenvoudig (rechtstreeks of via gemeente) betrokkene kon bereiken.

Zonder moeite te doen om verzoekster te contacteren en bijkomende uitleg/bewijzen te vragen, haastte verweerder zich om de aanvraag te weigeren.

Verweerder komt tekort aan zijn onderzoek verplichting doordat hij nalaat verzoekster uit te nodigen om ontbrekende documenten te bezorgen, terwijl dezen in dit geval doorslaggevend zijn voor het nemen van een beslissing.

Deze werkwijze van verweerder schendt duidelijk het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit neergelegde documenten en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op basis van niet volledige / niet correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Er is een duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster meent dat door bestreden beslissing werden het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Door formele / oppervlakkige benadering van verzoekster's dossier, was aan betrokkene mogelijkheid ontzegd om bijkomende bewijzen in dit te leveren over welke zij beschikte / of kon opvragen.

Een ambtenaar van de gemeente, als plaatselijke vertegenwoordiger van verweerder, liet na aan verzoekster correcte informatie te verschaffen en niet het volledige dossier van verzoekster in ontvangst nam.

Door gebrekkige / niet correcte informatie van de gemeente en door de passieve houding van verweerder, wist verzoekster niet dat zij meer bewijzen van de duurzaamheid van de relatie moest leveren.

Verzoekster verzamelde en diende haar documenten in volgens vereisten, die genoemde vertegenwoordiger van verweerder aan haar stelde.

Precies omwille van verzoek van de vertegenwoordiger van verweerder diende verzoekster niet alle foto's in welke ze bezit.

Verzoekster had volledige vertrouwen in de genoemde vertegenwoordiger van verweerder, aangezien deze namens verweerder op lokaal niveau optreedt en er zijn geen andere instanties aanwezig waar verzoekster haar aanvraag in het Rijk kan indienen.

Deze vertegenwoordiger heeft verzoekster's aanvraag met stukken ontvangen, gecontroleerd en compleet bevonden om daarna naar verweerder over te maken.

Daarom verwachtte verzoekster dat haar aanvraag alle noodzakelijke stukken bevatte die de Belgische autoriteiten mogelijkheid gaf om een correcte beslissing in deze te nemen.

Met andere woorden, is in deze het rechtszekerheidsbeginsel geschonden."

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid

van familielid van een burger van de Unie, nu verzoekster niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar met haar partner te onderhouden. Meer specifiek wordt gesteld dat op grond van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster en haar partner elkaar voorafgaand aan de aanvraag reeds twee jaar kenden en elkaar driemaal ontmoetten waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen en dat hieruit evenmin blijkt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ook concreet ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoekster ter staving van haar verblijfsaanvraag. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van het door verzoekster tevens geschonden geachte artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij en haar partner een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden. Zij verwijst hiervoor vooreerst naar het gegeven dat zij reeds sinds januari 2009 zou samenwonen met haar partner en zij samen met haar partner op 1 mei 2011 een huurovereenkomst afsloot op het betreffende adres.

Verzoekster lijkt aldus aan te geven dat er op het ogenblik van de aanvraag wel degelijk reeds sprake was van een samenwoning van minstens één jaar. In de mate dat verzoekster verwijst naar de huurovereenkomst op naam van haarzelf en haar partner merkt de Raad vooreerst op dat uit nazicht van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster dit stuk heeft overgemaakt aan het bestuur in het kader van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met een document dat verzoekster slechts voor het eerst in het kader van de procedure voor de Raad bijbrengt. Verzoekster betoogt in de synthesesamenvatting dat zij de huurovereenkomst wel degelijk heeft

overgemaakt aan de gemeente en dat deze laatste blijkbaar dit stuk niet heeft overgemaakt aan verweerder, doch zij is niet bij machte deze bewering te staven met enig objectief overtuigingsstuk of begin van bewijs. Verzoekster kan zich op dit punt ook niet dienstig beroepen op het “*voordeel van de twijfel*”. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de Raad dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekster in het kader van huidig beroep zich niet dienstig kan beroepen op voormelde huurovereenkomst. Zij kan bijgevolg evenmin dienstig verwijzen naar de registratie van deze huurovereenkomst op 14 juni 2011. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat de huurovereenkomst slechts dateert van 1 mei 2011, zodat het hoe dan ook niet kan volstaan als afdoende bewijs dat verzoekster en haar partner reeds gedurende één jaar voorafgaandelijk aan de aanvraag *de dato* 13 maart 2012 onafgebroken met elkaar samenwoonden.

Waar verzoekster betoogt dat zij en haar partner reeds samenwonen sinds 2009, merkt de Raad verder op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster – ter staving van de samenwoonst – slechts verklaringen van derden voorbracht. In zoverre verzoekster verwijst naar de door haar voorgebrachte verklaringen van derden ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie – hetzij van één jaar samenwoonst voorafgaand aan de aanvraag hetzij van het gegeven dat de partners elkaar op dat ogenblik reeds twee jaar zouden kennen – wijst de Raad op het volgende. Aangezien dergelijke verklaringen op eer zijn opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoekster en/of haar partner kunnen deze slechts een geringe bewijswaarde worden toegedicht. Gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat voor het overige geen bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen, kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder loutere verklaringen op eer van derden niet weerhoudt als afdoende bewijs van een samenwoonst van één jaar voorafgaand aan de aanvraag of van het gegeven dat de partners elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag zouden kennen en elkaar in deze twee jaar drie maal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Verweerder kon hierbij ook wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Het gegeven dat personen die verklaringen opstellen strafrechtelijke vervolging riskeren indien hun verklaringen vals blijken te zijn, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Dit betoog volstaat niet om aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder loutere verklaringen op eer van derde personen zonder dat deze worden ondersteund door andere bewijsstukken die een duurzame en stabiele relatie in voormelde zin aantonen niet weerhoudt als afdoende bewijs. Er kan ook niet worden aangenomen dat verweerder enig verder onderzoek diende te verrichten naar de voorgelegde verklaringen op eer. Het komt immers aan de aanvrager toe om alle bewijzen voor te leggen die hij nuttig acht ter ondersteuning van zijn aanvraag en het komt verweerder enkel toe de voorgelegde stukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat in twee van de voorgelegde verklaringen – waaronder de verklaring van een persoon waarvan thans blijkt dat deze familie is van de verhuurder en tevens op betreffende adres woont – slechts wordt gesteld dat verzoekster en haar partner samenwonen, doch zonder dat hieruit kan worden afgeleid hoe lang zij reeds samenwonen. In een derde verklaring gedateerd op 26 juni 2011 wordt weliswaar gesteld dat zij reeds drie jaar samenwonen, doch deze verklaring stemt niet overeen met de verklaringen van verzoekster zelf nu zij in de synthesesmemorie aangeeft vanaf januari 2009 met haar partner samen te wonen.

Met betrekking tot de bij de aanvraag voorgelegde foto's betoogt verzoekster vooreerst dat de ambtenaar van de stad Antwerpen haar adviseerde niet alle foto's voor te leggen, doch slechts enkelen die een bepaalde tijdspanne kunnen bewijzen. Dit betoog van verzoekster vindt evenwel geen enkele steun in enig stuk en het is de Raad niet mogelijk deze bewering na te gaan. Dit betoog van verzoekster kan dan ook niet worden aangenomen in het kader van huidige procedure. Dit gegeven verhindert verzoekster evenwel niet om, indien zij – zoals zij thans aangeeft – beschikt over meer foto's dan degenen gevoegd bij de aanvraag, eventueel een nieuwe, en meer gedocumenteerde, aanvraag in te dienen. De Raad wijst er verder op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat de partners moeten aantonen dat zij elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen én dat zij elkaar in deze periode driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal minstens 45 dagen betreffen. Verzoekster wist of behoorde aldus te weten dat zij diende aan te tonen dat zij en haar partner elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag minstens 45 dagen hebben ontmoet. Verzoekster weerlegt het motief in de bestreden beslissing niet dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond aan de hand van slechts 17 foto's. Zoals reeds uiteengezet volstaat het immers niet aan te tonen dat de partners elkaar reeds twee jaar kennen

voorafgaand aan de aanvraag. Er dient ook vast te staan dat zij elkaar in deze periode driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen 45 dagen of meer betreffen.

In zoverre verzoekster wijst op de redenen waarom zij geen bewijzen kon voorleggen van telefooncontacten met haar partner of van briefwisseling of e-mailverkeer, merkt de Raad op dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen op welke wijze dit gegeven tot de onwettigheid van de *in casu* bestreden beslissing leidt.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat verweerder op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegde stukken, op zich genomen dan wel samen genomen, geen afdoende bewijs vormen van een duurzame en stabiele relatie met haar partner in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij toont niet aan dat een incorrecte toepassing is gemaakt van voormelde wetsbepaling.

Een manifeste beoordelingsfout of schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster tevens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster verwijt verweerder haar niet te hebben geïnformeerd over de noodzakelijkheid van het aanbrengen van meerdere bewijzen in verband met de duurzaamheid van de relatie. Uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat het aan de vreemdeling die, in functie van een burger van de Unie, een verblijfsrecht wenst te verkrijgen toekomt om het stabiel en duurzaam karakter van haar relatie te attesteren. Het komt derhalve niet aan het bestuur toe om, indien verzoekster zelf nalaat om de vereiste overtuigingsstukken aan te brengen, het onzorgvuldig optreden van verzoekster recht te zetten door zelf een onderzoek naar de duurzaamheid van de relatie te voeren of verzoekster te contracteren teneinde haar uit te nodigen alsnog bepaalde stukken over te maken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoekster betoogt dat de ambtenaar van de stad Antwerpen, als plaatselijk vertegenwoordiger van verweerder, alle voorgelegde stukken “naar hun volledigheid [heeft] gecontroleerd en aanvaard” en het dossier compleet heeft bevonden en heeft doorgestuurd naar verweerder, zodat zij kon verwachten dat haar aanvraag alle noodzakelijke stukken bevatte. Evenwel gaat verzoekster aldus voorbij aan het gegeven dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoekster voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een

Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of verzoekster zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet was geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van verweerder. Het kwam aan verzoekster toe om alle stukken die zij nuttig achtte in het kader van deze beoordeling over te maken aan het gemeentebestuur. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij van mening is dat zij, door het enkele feit dat het gemeentebestuur de aanvraag doorstuurde naar verweerder, erop kon vertrouwen dat de door haar voorgelegde stukken zouden volstaan als bewijs van een stabiele en duurzame relatie.

In zoverre verzoekster opnieuw stelt dat de ambtenaar van de stad Antwerpen naliet haar correcte informatie te verschaffen en niet haar volledige dossier in ontvangst heeft genomen, herhaalt de Raad dat dit betoog van verzoekster geen enkele steun vindt in enig stuk en in het kader van huidige procedure dan ook niet kan worden aangenomen. Dit betoog kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter ondersteuning van de inroepen schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Hierboven werd verder reeds gesteld dat het aan de aanvrager toekomt om zijn aanvraag te onderbouwen met alle gegevens en stukken die hij nuttig acht en dat het in deze situatie niet aan verweerder toekomt om, wanneer hij vaststelt dat de voorgelegde stukken niet afdoende zijn, de aanvrager te verzoeken de ontbrekende stukken voor te leggen. Er kan niet worden ingezien op welke wijze verweerder het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden doordat hij verzoekster niet de mogelijkheid heeft gegeven bijkomende bewijzen voor te leggen.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder, door consciëntieus de wet toe te passen, het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS